

[Justitsministeren]

førelsen af nævnsmedlemmer af en sådan karakter. Baggrunden for, at vi har ment, at politiet fortsat også i disse tilfælde skal være medlemmer af nævnet, men ikke deltage i nævnets afgørelser, er jo, at politiets organisation – hvad der er meget, meget forståeligt – har lagt afgørende vægt på at kunne fremkomme med deres synspunkter omkring det, der er klaget over, og det sikrer man naturligvis på en god måde ved, at politiets medlemmer fortsat er medlemmer af lokalnævnene. Men af de grunde, som jeg nævnte før, har vi altså ment det rigtigst at foreslå, at når vi kommer til den formelle afgørelse, der, som det er nævnt, jo kan foregå ved skriftlig, hemmelig afstemning, bør politiets repræsentanter ikke deltage.

I denne forbindelse, hvor jeg nu har fremhævet politiets muligheder for bedst muligt at kunne fremlægge politiets syn på sagen, bør det også fremhæves – også i forhold til kritikerne af dette forslag – at der jo er tale om, at man indfører en ny regel, som ikke er med i lovteksten, fordi den gennemføres administrativt, en regel, der er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, og som indebærer, at en klager i alle tilfælde skal indbydes til personligt at forelægge sin klage for formanden for lokalnævnet eller for sekretæren for lokalnævnet. Det er samtidig bestemt, at nævnssekretærerne i alle tilfælde skal have en juridisk eller forvaltningsfaglig uddannelse eller beklæde en stilling, der forudsætter, at de pågældende har tilsvarende kundskaber.

Vi har altså ønsket, at politiet, den, der klages over, skal have mulighed for på bedst mulig vis at fremlægge sit syn på sagen, men vi har også ønsket at styrke klagerens stilling – i den forstand, at han eller hun skal have mulighed for et personligt fremmøde. Det vil måske kunne indgå som et led i den drøftelse, jeg forstår nok kommer i retsudvalget, om en bisidder; der er i hvert fald her tale om en styrket funktion for så vidt angår den klagede person.

Hr. Knud Lind fandt anledning til at nævne et par bemærkninger i Politibladet om min tiltræden som minister. Jeg var særdeles tilfreds med den velkomst, jeg fik dér. Nu gjorde hr. Knud Lind det – og det er jo ikke usædvanligt – at han lod citaterne stoppe ret hurtigt. Det er da fuldstændig rigtig, at man skrev, at man ikke altid havde været enig

med mig fra politiets side. Jeg beder til de højere magter om, at man sjældent er enig i meget af det, hr. Knud Lind siger her i forskellige sager. Men det var en venlig bemærkning i forbifarten. Det, man sagde fra politiets side, var, at de ikke altid har været enige med mig, men at vi sikkert kan lære af hinanden, og det synes jeg var en meget fornuftig velkomst, som jeg er meget glad for.

Til hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg sige, at man kan jo vurdere det skridt, der her foreslås, som mere eller mindre beskedent, men jeg forstod, at også det, som hr. Bernhard Baunsgaard mener er et beskedent skridt, er noget, som er værd at tale om, og som man måske også kan samarbejde om at få gennemført.

Jeg må derimod sige, at jeg vel forstår, at hr. Bernhard Baunsgaard ønsker at illustrere sin holdning og sine synspunkter med eksempler; det synes jeg er rimeligt og forståeligt, og det kan være pædagogisk. Men når man skal vælge eksempler for at være pædagogisk, er det også vigtigt, at disse eksempler er valgt med pædagogisk sans, og jeg må sige, at det var hr. Bernhard Baunsgaards eksempler bestemt ikke. Jeg synes, at det i og for sig var lidt kedeligt, at vi i en i øvrigt rimelig og saglig debat skulle høre om et par ulykkelige og meget, meget konkrete tilfælde fra politiets side.

Jeg tror i og for sig ikke, der er meget mere at tilføje. Jeg har bemærkninger til hr. Wilhjelm indlæg også, men en del af dem egner sig nok bedst til behandling i udvalget. Lad mig blot tage et par eksempler frem her.

Hr. Wilhjelm spørger: hvorfor drejer pkt. 3 sig kun om fjernelse fra fast ejendom? Jeg tror, det er svært at finde andre eksempler, hvor det kan være praktisk at have pkt. 3 i lovforslaget, men det er et emne, der er velegnet til kulegravning i udvalget, for det kan godt være, der er andre eksempler, hvor man, hvis den regel skal gennemføres, hvad jeg håber den bliver, også burde medtage konkrete tilfælde af begæringer fra en kommunalbestyrelses side.

Hr. Wilhjelm nævnte også, hvis jeg forstod det rigtig, at klageren ikke har mulighed for at få kendskab til den indklagedes udtalelser eller hans forelæggelse af sagen. Her er det jo sådan, at offentlighedsloven gælder i disse tilfælde, og i den vejledning, som er udarbejdet af justitsministeriet i forbindelse med dis-